Това съм аз, Луси!

Мода, рок, момчета

Кели Маккейн

Издателство „Фют“

Totally Lucy
Boy Band Blues
First published in the UK in 2005 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text copyright © Kelly McKain, 2005.
Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2005.

The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustrations by Vici Leyhane.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

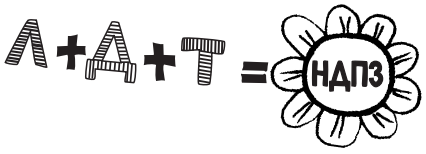
This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

Това съм аз, Луси!
Мода, рок, момчета
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Кели Маккейн
Превод Жечка Караславова
Редактори Албена Раленкова
Илияна Владимирова

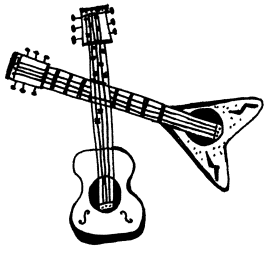
ISBN 978-954-625-591-4
www.fiut.bg

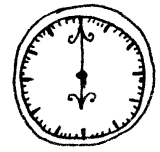

Абсолютно таен дневник на Луси Джесика Хартли

Четвъртък, 3 март

Дан! Дан-дан-дан!
Новините в 6 часа
Цък! Цък! Цък!

Това е цъкането на часовника
в началото на новините
по телевизията, МД (МД е съкращението
от „между другото“, между другото).

Добър вечер. Аз съм Луси Джесика Хартли. Току-що се завърнах от страната на неписането, за да ви съобщя изключително важна новина. След като спечелих конкурса „Модна фантазия“ (за повече подробности вижте предишния ми дневник, който също

е озаглавен „Модна фантазия“), се случи нещо много вълнуващо. Луси Джесика Хартли, шестокласничка, любяща дъщеря, не-досам-любяща сестра (малките братчета са истински кошмар!) и върховна богиня на модата, беше поканена да направи костюмите на една момчешка рок група!

Новината се появи рано тази сутрин след събрание в училищния салон, когато Луси бе застигната в коридора от Уейн Роман, китариста, по когото си падат всички момичета от горните класове в гимназия „Тамбридж“. За разлика от тях, Луси изобщо не си пада по Уейн Роман. Може и да е хубав, но е абсолютен фукльо, а и хубостта му е като на зализана филмова звезда, което според Луси е абсолютно отегчително. И така, след като Луси се спря, почти припаднала от изненада, че посред бял ден осмокласник заговаря шестокласничка, последва (мисля, че „последва“ е правилната дума, но не съм сигурна) кратък разговор.

Пълните подробности от срещата не

могат да бъдат разкрити поради съображения за сигурност, но все пак можем да оповестим следното: *„Ние, от пресслужбата на Луси Джесика Хартли, имаме удоволствието да съобщим, че след успеха ѝ в конкурса „Модна фантазия“ (и след поздравленията в салона на училището) Луси се съгласи да поеме ролята на стилист и консултант, или моден координатор, или имидж мейкър на музикантите. Всъщност Луси все още мисли върху най-подходящо име за тази позиция.“*

Е, какво ще кажете, не е ли фантастично!?! Мама смята, че когато някой те помоли да направиш нещо подобно, това се нарича поръчка. Аз лично смятам, че се нарича *пръст на съдбата*, която ми се усмихва. Напоследък чувствам *пръста на съдбата* в живота си, защото спечелих конкурса „Модна фантазия“ и защото татко остана тук, в Шербърн, и работи в радиото, вместо да обикаля света за две години като мениджър на някоя рок група.

Само за да ви светна за живота ми в мо-

мента, ви предлагам списък на нещата, които очаквам да се случат.

Списък на нещата, които Луси Джесика Хартли очаква да се случат:

1. Все още чакам татко да се върне и да сложи правилно новата брава на вратата ми, така че да се отваря надолу, а не нагоре. Татко не живее с нас, тъй като с мама се разделиха през септември. Той ни ИЗОСТАВИ ЖЕСТОКО и се премести да живее у чичо Кен. Когато мама видя, че поправената от татко брава се отваря нагоре, а не надолу, скръсти ръце и каза, че татко имал ДОБРИ намерения, но че неговите умения „направи си сам“ са „далеч от изключителни“. Това беше доста любезно изказване от нейна страна, тъй като обикновено двамата само се заяждат по телефона.

Както и да е, трябва ми нова брава, защото стана нещо доста необичайно. Аз и Алекс (това е малкият ми брат) стояхме на прага на стаята ми и водехме разумна и зряла дискусия дали му е позволено да влиза в моята стая и точно в този миг бравата внезапно падна, без каквато и да е причина. Е, добре де, може би я дърпахме малко, но то е, защото заедно с моите НДПЗ Джулс и Тилда (НДПЗ означава най-добри приятелки завинаги, МД, тоест аз, Тилда и Джулс) седяхме в моята стая и обсъждахме важния и много таен въпрос за Н (ще обясня по-късно).

2. Все още чакам мама да ми даде назаем новите си сенки „Макс Фактор“. Те са в разкошен, блестящ сив цвят и абсолютно перфектно пасват на очите ми. Разбира се, когато стана истинска известна модна дизайнерка – това е моята цел в живота – ще получавам тонове гримове „Макс Фактор“, и то безплатно, но дотогава трябва да вземам назаем от мама. Вчера се опитах да изпрося малко сенки с помощта на дребно ласкателство, като казах на мама:

– О, мамо, толкова си красива, че не ти е нужен никакъв грим. Защо не вземеш да ми го дадеш на мен?

Разбрах, че подейства, защото тя весело се разсмя, така че аз продължих, за да затвърдя резултата:

– И разбира се, сега, когато татко го няма, и ти нито имаш време, нито пари да излизаш с приятели, кой въобще ти вижда грима на очите?

Колкото и да е странно, вместо да ми даде грима, тя каза обидено:

– Благодаря, Лу, накара ме да се почувствам толкова добре! – и моментално си взе шоколадов еклер от хладилника.

З. Все още чакам да ми дойде моят „Н“. А! Ей сега ще ви кажа какво означава това. „Н“ значи мензис (момчетата от моя клас по принцип са доста недоразвити, така че си измислихме кодово име, ако ни чуят да си говорим за това в училище. М е прекалено ясно, така че решихме да е „Н“). На Тилда ѝ дойде в края на октомври, но аз сигурно ще съм

на 24, когато ми дойде. И даже не знам защо изобщо си правя труда да го чакам отсега, тъй като за всички е ясно, че се *развивам по-бавно*, както каза жената със сантиметъра в отдела за сутиени на „Маркс и Спенсърс“[1]. Добре, че Джулс също още няма.

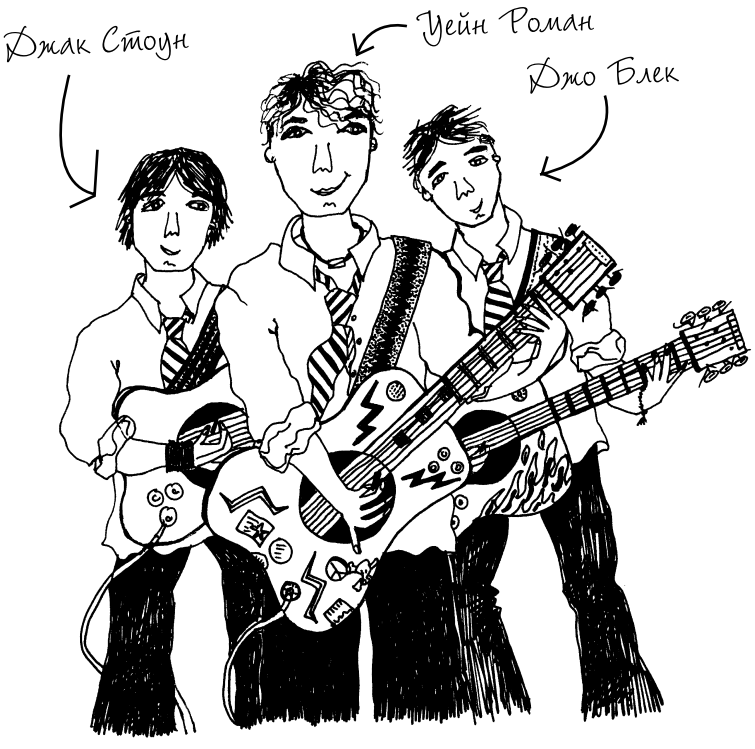
Опитах се да предскажа кога ще ми дойде мензисът с махалото от комплекта ми на вещица тийнейджърка, който Тилда и Джулс ми подариха, когато спечелих конкурса „Модна фантазия“. Махалото каза, че „Н“ ще ми дойде миналата седмица и аз бях толкова развълнувана, че тичах постоянно до тоалетната да проверявам, но нищо не се случи, освен дето мама ме попита дали не съм хапнала някоя развалена скарида. Така и не разбрах дали махалото е повредено, или съм направила грешно предсказание, тъй като подсъзнателно може би съм мръднала ръката си, за да помогна малко на движението му в посока „да“.

[1] „Маркс и Спенсър“ – една от най-известните британски марки облекла, създадена през 1885 г., има магазини в целия свят.

Всъщност ви разказвах за поръчката на момчешката рокгрупа. Нашето училище е домакин на благотворителен музикален конкурс „Битката на бандите“. Ще участват групи от всички околни училища. Уейн иска да събере група и разбира се, да спечели конкурса, но не по някоя високохудожествена причина (АМИ НЕ!), а защото ще дойдат момичетата от училище „Санта Сесилия“, а те са много ГОТИНИ, честно!

Да измислиш какви да са дрехите на някоя рокгрупа е като в „Мюзик айдъл“ – събираш на едно място някакви хора и след пазаруването, фризьора и другите неща те започват да приличат на истинска група. Аз обаче мисля, че групата на Уейн няма да е истинска момчешка банда, защото момчешките банди обикновено танцуват, а според мен Уейн Роман не е много запален по танците (въпреки че е направо *бог* на ръгбито).

Освен това другите двама от групата, Джак Стоун и Джо Блек, са прочути с ненавистта си към движението и с постоян-

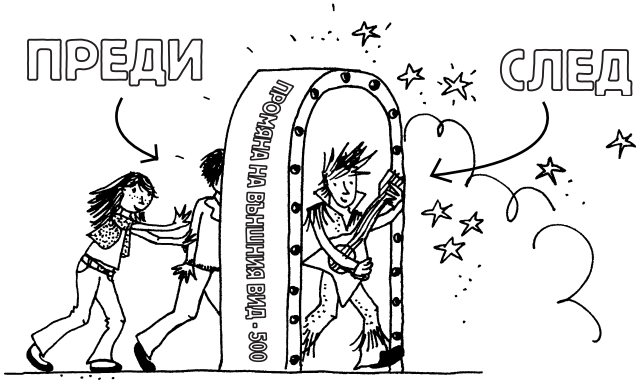

ните си бягства от часовете по физическо, така че със сигурност каквото и да е физическо усилие би ги убило моментално. Истински късмет е, че вокалист ще е Уейн Роман, а не Джак или Джо, защото те не могат да говорят нормално, а само грухтят. А някой, който грухти, макар и под музикален съпровод, едва ли ще успее да направи хит.

Но така или иначе утре през междучасието имам среща с групата. Ще взема Тилда

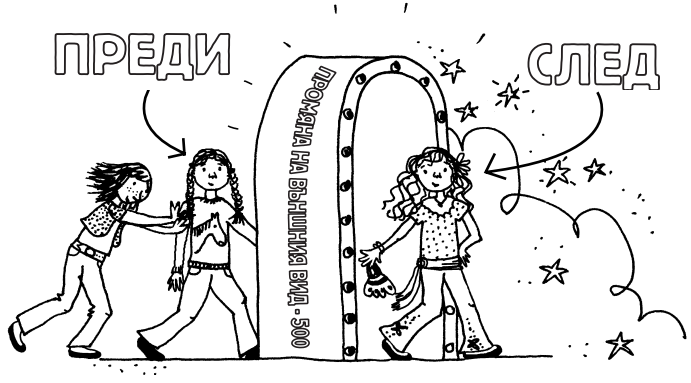
и Джулс като мои асистентки. Те двете изведнъж станаха супер услужливи. Например Джулс ми предложи да измери дължината на крака на Уейн Роман, а Тилда каза, че е готова да вземе дънките му у тях и да ги префасонира, ако се налага. Двете са толкова мили! Готови са да пожертват времето си, за да ми помогнат, въпреки че изобщо не си падат по моден дизайн.

Ей, току-що се сетих нещо! Ще е направо жестоко, ако има машина за промяна на външния вид! Представете си нещо от типа машина „Промяна на външния вид 500“. Влизаш си в нея като себе си и след това излизаш от другата страна съвършено променен, например ето така:

Аз съм нещо като машина „Промяна на външния вид 500“! Само дето на мен ми отнема повече време. Понякога обичам да карам хората да променят нещо в себе си, но с машина щеше да е далеч по-лесно – просто ги пъхаш вътре и готово. Както знаете, преди време Тилда беше Матилда-Джейн и мислеше, че да си модерен означава да си облечен с вълнен пуловер с конска глава отпред. Добре, че я промених изцяло. Отначало тя не беше много убедена в промяната на външния си вид, но сега страшно се харесва!

Оттогава Тилда е моята втора НДПЗ, така че сега трите – тя, Джулс и аз, движим заедно.

Тилда всъщност е половин нидерландка и живее само с баща си, защото майка ѝ е починала, когато Тилда била много малка. Тя наскоро ни каза това, но не ни разказа какво се е случило. И понеже Тилда никога не говори за майка си1 и ние не я питаме. Веднъж се опитах да спомена майка ѝ, но тъй като Тилда не знаеше какво да каже, бързо смени темата.

Другата ми НДПЗ Джулс се казва Жулиета Гарсия Перес Бенедикционаторио. Тя ми е приятелка от началното училище, когато ни сложиха заедно за надбягване на три крака на спортния празник и спечелихме благодарение на нашето добро сътрудничество. Джулс е по испански огнена и емоционална, така че понякога се караме, но се надявам да не ви се наложи да четете за подобно нещо в този дневник, защото вече сме почти тийнейджърки и ставаме изключително зрели. Скоро вече въобще няма да се караме, а вместо това ще излизаме на кафе или ще правим други такива неща. Джулс има и по-голям брат, когото

наричаме XX и е *жесток*! Преди време си падах по него, а и той каза, че много ме харесва, ама съм още малка да му бъда гадже и затова и досега продължава да ходи със Сузана, с големите знаете-какво. Слава богу, че ми мина напълно.

Е, сега трябва да слизам за вечеря. Ще ядем овчарски пай (чудя се защо му викат така?!). Обещавам, обещавам, обещавам да пиша след срещата с момчетата утре, но сигурно няма да е веднага след училище, защото трябва да ида при татко на новата му работа в радиото. Не мога да чакам – *тооооолкова* ще е готино!

Ча-ооооо!